

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1403/2019
01.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца Јавно комунално-стамбено предузеће „Зајечар“ из Зајечара, чији је пуномоћник Миодраг Трајковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Петар Здравковић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж. 395/18 од 14.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж. 395/18 од 14.11.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж. 395/18 од 14.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П. 1487/17 од 30.05.2018. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу јавног извршитеља Драгана Лековића из Зајечара И Ивк 794/2017 од 17.08.2017. године у обавезујућем делу за износ главног дуга од 34.942,24 динара са законском затезном каматом од 31.07.2017. године до исплате и за трошкове извршног поступка од 11.277,45 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкове парничног поступка исплати износ од 52.357,68 динара.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж. 395/18 од 14.11.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено 12.01.2019. године изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе. Допуна ревизије поднета 09.09.2019. године (препоручено), не узима се у разматрање јер је неблаговремено поднета, по истеку рока за изјављивање ревизије прописаног одредбом члана 403. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати накнаде за грејање стана тужене који се налази у згради колективног становања, оценом о основаности тужбеног захтева, на основу чињеница утврђених путем одговарајућег вештачања. У чињеничној ситуацији да стан тужене није искључен са система грејања путем дистрибутивне мреже, већ је пресудом Општинског суда у Зајечару П.647/89-91 од 25.02.1991. године донетој у спору вођеном између дистрибутера комуналне услуге грејања и неколико корисника станова, међу којима и овде тужене, било одлучено да се корисници односно власници станова ослобађају плаћања накнаде до побољшања грејања, а да је у овој парници утврђено да је дистрибутивно грејање побољшано и да је температура у стану у оквиру прописаних вредности, и поред делимично неисправних инсталација у стану, на доњој граници прописане температуре у грејној сезони, али не испод лимитиране, тужена је обавезана на плаћање тражене накнаде за грејање за период од 01.06.2016. године до 31.05.2017. године, уз дате разлоге за такву одлуку. Околност да су за ранији период одбијени захтеви за исплату накнаде, пресудама донетим у другим поступцима вођеним између истих странака, не значи да је у овој парници погрешно примењено материјално право. У овом поступку је доказано да је отпао разлог због којег је тужена била ослобођена плаћања накнаде за комуналну услугу чијом се дистрибуцијом бави тужилац. У другим поступцима тужилац није доказао постојање чињеница битних за настанак потраживања. Зато се не може говорити о постојању различите праксе. Правила о терету доказивања спадају у домен примене материјалног права, те се по њима одлучује и у поступцима о споровима мале вредности, чији исходи зависе од резултата доказивања о спорном.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Оцена о основаности тужбеног захтева зависи од чињеничног стања утврђеног у спроведеном поступку. Примена материјалног права у конкретној ствари условљена је утврђеним чињеничним стањем, које се не може побијати у поступку по ревизији. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, овај суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је поступак инициран 31.07.2017. године, да по тада важећем средњем курсу Народне банке Србије који је износио 1еуро/120,4014 динара, вредност побијаног дела предмета спора 34.942,24 динара представља динарску противвредност 290,21 евра, ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић